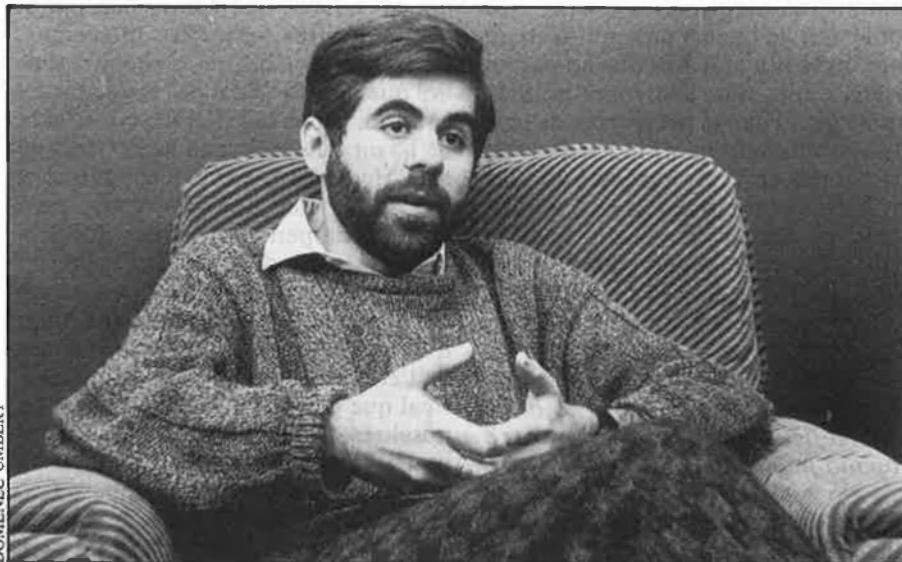

«La Crida ja és una organització política»

Any i mig després de la marxa d'Àngel Colom a Esquerra Republicana, potser un dels colps més forts rebuts per la Crida a la Solidaritat en la seva història, els seus màxims dirigents —Jordi Sánchez i Carles Riera— parlen sobre el present i el futur d'aquest moviment cívic.

Ramon Aymerich

DOMÈNEC UMBERT

—**M**ales llengües asseguruen que, des de la marxa d'en Colom, la Crida ja no és el que era.

—És difícil comparar coses que viuen un canvi intern profund. Hem optat per abandonar certa espectacularitat, cosa que no vol dir que hi renunciem, i la prova la tenim en accions com la de la retirada de la bandera espanyola de l'ajuntament, o la del Corte Inglés. Ara, és necessari complementar tot això amb una estructura política estable, amb un enfortiment de l'organització. Optar per treballs potser menys rendibles a curt termini, com el del reconeixement europeu del català, però més sòlids a la llarga.

—No obstant això, ¿no us falta un líder carismàtic?...

—Home, l'Àngel Colom complia un paper important a l'interior del moviment, però a nivell públic no busquem un substitut. Pensem que l'evolució de la Crida s'ha d'entendre també com un progressiu abandó de la confiança en el carisma de les persones, i una creença total en el capital polític de l'organització. La sortida de l'Àngel Colom de la Crida no es pot explicar en termes personals —que també n'hi havia— sinó en la pròpia evolució del moviment.

DOMÈNEC UMBERT

«Cal tornar a la mobilització popular».

«Els partits seguiran instrumentalitzant-nos».

Quan aquest viu un procés canviant, amb noves necessitats, les persones s'hi han d'adaptar, i Colom opta, per contra, per marxar.

—Aquest canvi en l'estructura i en els mitjans de l'organització, ¿suposa un canvi dels objectius polítics?

—No, seguim mantenint els sis punts de la plataforma del desembre del 83. El que sí que hi ha és potser un canvi en l'estratègia del moviment. Abans es tenia la Crida per una organització cívica, mentre que els partits polítics feien la resta. Això és un model històric esgotat. Ara, ens tenim per una organització política, potser amb mètodes diferents als dels partits institucionals, però una organització amb una personalitat política pròpia, capaç d'aglutinar sectors històrics com els del col·lectiu Nova Falç, o els Consells Populars de Cultura Catalana...

—Però potser es tracta de saber qui recull realment els fruits polítics del vostre treball.

—Sí, aquest ha estat el problema històric de la Crida. En una primera etapa es va dir que treballàvem per Convergència, o també pel PSUC. Cap als anys 85-86, quan ens tenim per una organització

capacitada per fer política, tot l'arc institucional sembla posar-se d'acord que la Crida no reculli aquests fruits. En el cas d'Estrasburg està molt clar: els mitjans de comunicació no semblen recordar que tot partí d'una iniciativa de la Crida.

—Una organització política molt particular...

—Sí, és clar, i més en un sistema on el que compta de veritat són els vots i les eleccions. Però el que intentem explicar a la gent és que allò que ens diferencia d'altres grups polítics —a banda de temes com l'autodeterminació, o l'ús únic del català— és el d'acostar la política al ciutadà, el de l'elecció de la democràcia directa com a via per la intervenció política. I aquest és un element molt important, el de la mobilització popular. Qui va fer caure i deslegitimar el règim franquista va ser el poble, i en canvi, ara se li demana que delegui, que torni a casa. Ara, quan tots els partits semblen posar-se d'acord a reajustar el marc constitucional i autonòmic, els uns —els socialistes— parlen de pactar amb ETA i es cobreixen les espatlles amb el federalisme. Convergència, per la seva banda, segurament es guarda la reforma de l'Estatut, etc. Tothom es prepara el seu paper en el reajust de l'estructura estatal. A partir d'ací, les possibilitats d'oferir noves propostes per part d'aquells que van protagonitzar la reforma, seran mínimes, i el factor popular, el de la mobilització, tornarà a ser fonamental, i més en un tema com el de l'alliberament nacional.

—Malgrat tot, sembla un projecte massa arriscat, susceptible de moltes manipulacions...

—Es evident que la instrumentalització de la Crida per part dels partits continuarà, perquè és un tema que dóna molt de joc, en un sentit o en un altre. Interessa més això que no pas reconèixer que som una força política autònoma al marge del sistema de partits. Aquells que ens critiquen de ser el braç armat de Convergència, no parlen de la nostra campanya en favor del poble palestí. I imaginem que en aquests moments ningú no dubta que el màxim defensor del sionisme i de l'estat d'Israel ara i aquí és Convergència.

—Bé, tots aquests arguments semblen molt coherents. Però, ¿no hi ha certa dificultat per traspasar-los a l'opinió pública?

—No volem donar tota la culpa als mitjans informatius, però és evident que hi ha un tancament de la premsa pel que fa a la Crida. I quan apareix als diaris, només ho fa per afers com el de Mariscal. La premsa aboca la Crida a fer una determinada política de tipus espectacular, o si no, se la condemna a la marginalitat com és el cas de l'11 de Setembre. En el cas Mariscal, tant fa que la Crida s'encarrassi dient que Mariscal no és el veritable problema, sinó que ho és el COOB i la seva actuació.

—Però la patinada amb el tema Mariscal ha estat sonada...

—Bé, el Mariscal ha esdevingut, sense voler-ho, un símbol del COOB. Nosaltres hem intentat treure l'afar Mariscal del seu context, i no hem demanat mai un retractament personal, cosa que

ens sembla humiliant. D'altra banda, no deixa de ser curiós que aquest retractament s'hagi fet a l'Avui i a TV3, els dos mitjans més directament controlats per la Generalitat, i que són justament aquells que menys han parlat de les nostres veritables intencions. Mariscal, per a la Crida, va ser el símbol que necessitàvem per aguditzar les contradiccions del COOB. No sé si hi ha hagut una rellescada de la Crida en tot l'afar... El que és evident és que es tractava d'una acció arriscada, però això ens ha permès de situar-nos com a interlocutors del COOB. Ells potser diran que no, que no volen parlar amb nosaltres, però podem dir que de pont, n'hi ha com n'hi va haver dies abans de l'elecció de Barcelona, a Lausana. I cal que diguem que el COOB, per a nosaltres, és l'Ajuntament, la Generalitat i l'Estat espanyol. Potser en un darrer moment es va pensar que la Crida quedava fora de context...

—Que quedava amb el cul a l'aire, exactament.

—Sí, aleshores, els mitjans van tornar a acusar-nos de fer de forces minoritàries i antidemocràtiques.

—I es manté la convocatòria d'una manifestació a la qual només van 500 persones...

—Es tracta d'una concentració i d'una caravana de cotxes, que mai no poden ser multitudinàries. Hem jugat en una situació de risc. Potser per a tota aquella gent que es llegeix *El País* com si fos la Bíblia, podem ser el braç armat de Convergència. Però, quan el nostre enfrontament amb el COOB continuï, aleshores les coses s'aclariran. De fet, alguns polítics com Obiols, ja ho van ensumar: «alerta, que això

no va contra Mariscal, sinó contra el COOB». El que sí que queda clar és que el COOB ha quedat tocat, i que la mascota elegida és una bomba de rellotgeria que porta a dins. I que ens perdoni el senyor Mariscal, si ho diem.

—Vosaltres heu passat d'un boicot moderat a una crítica del model olímpic. Actualment, ¿teniu ja un model definit de com han de ser els jocs olímpics?

—Això ho discutirem aviat. En principi no diem «no als jocs», però demanem tres coses molt concretes: el català com a primera llengua, la renúncia a vincular els jocs amb el tema de la Hispanitat, i la desvinculació —en el futur olímpic— de qualsevol projecte especulador i antiecològic.

—¿Però, ¿com tractareu de ser interlocutors del COOB?

—Per la via de l'acció. Fins ara, hem intentat de dialogar-hi, de no realitzar-hi cap acció en contra. Però, si el que demanem no es compleix, actuarem. I que sàpiga tothom que la Crida, el 1992, utilitzarà el fet que Barcelona sigui la capital del món per quinze dies.

—Fa uns mesos vau iniciar l'expansió del moviment a la resta dels Països Catalans. Tanmateix, la gent de València es demana què voleu fer allà. Certament, no se us ha vist massa...

—La Crida a València és molt incipient. Està encara en el moment de donar-se a conèixer, no públicament, sinó entre els cercles nacionalistes, d'esquerra, alternatius, etc. Està en fase d'organitzar-se i preparar algunes campanyes. Ja s'han fet algunes accions al País Valencià, algunes amb ressò a la premsa, més o menys feliç, però la mostra de les quals és el crei-

LA CUA DE PALLA D'AQUEST MES...

Dirigida per Xavier Coma

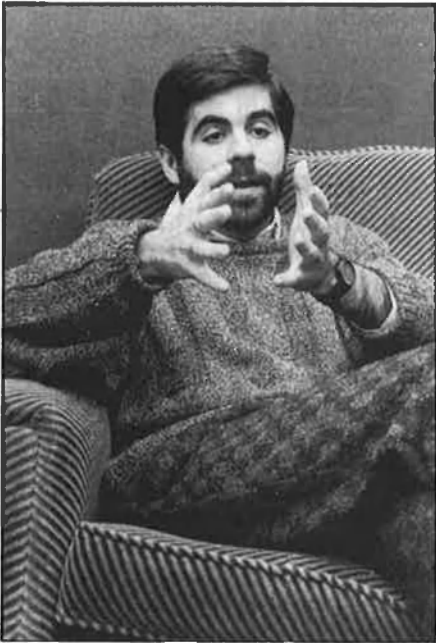
Seleccions de la Cua de Palla, 77. 208 pàgines

El detectiu privat William Crane, dur, càustic i solitari, penetra, simulant que és un nou pacient, en un manicomi de luxe.

De venda a totes les llibreries

«Al País Valencià encara estem en fase d'organització».

xement que ara està experimentant allà, d'uns mesos ençà. S'ha de pensar que la Crida naix allí amb el patrimoni de la imatge aconseguida ací, cosa que hipoteca molt. Però d'altra banda, les condicions són molt distintes tant al País Valencià com a les Illes, de manera que portar allà una mateixa política es fa molt difícil.

—Hi ha hagut, al País Valencià, campanyes molt concretes on la presència de la Crida, si ha existit, ha passat desapercebuda. Parlo del conflicte del valencià a l'ensenyament, de tot el problema universitari, etc. En canvi, ha dut a terme accions en casos puntuals, com és el canvi de noms dels carrers, o de la catalanització de la RENFE, que potser són menys importants...

—La Crida hi va participar, però potser no amb la força necessària per aparèixer als mitjans de comunicació. Hem participat en la campanya «En valencià», fa poc la ciutat de València anava plena de cartells... i ja s'han retolat tots els carrers del barri del Carme. Ara, hi ha la impossibilitat d'arribar als graus d'implantació del Principat. A les Illes, hi ha molta gent que parteix de zero, al País Valencià també, encara que alguns vinguin del PSAN, o de sectors alternatius, però en general és gent molt jove. Per a nosaltres és molt important tenir presència a tots els Països Catalans i, de fet, l'any que ve tenim una assemblea nacional per a discutir un sol punt: els Països Catalans com a projecte polític.

Però és clar, tot segueix un ritme diferent. Hi ha un altre element: Catalunya ha tingut el seu Jordi Pujol, i Va-

lència el seu Eliseu Climent, que ha estat pare, protector i dinamitzador de tot el moviment nacionalitari. I, en la mesura que es tracta d'articular una cosa al marge de les estructures clàssiques del que ha estat aquest moviment nacionalitari al País Valencià, es complica molt la possibilitat de funcionar. Això ha passat, al País Valencià, en referència a Eliseu Climent i a Acció Cultural, i a les Illes, amb Obra Cultural Balear. Aquest és l'avantatge i l'inconvenient que hi hagi organitzacions tan, diguem-ne, prepotents en aquest aspecte i que no sàpiguen reconèixer el moment i l'oportunitat que les coses funcionin al marge d'elles mateixes. És el problema de les entitats i les formacions polítiques que funcionen com un règim, que tenen una gran importància i que juguen el seu paper, però que han d'entendre que la història els marca unes perspectives i que han de deixar que surtin idees noves.

—El fet que hàgiu organitzat unes jornades àrabs, o que ara feu accions en suport de Palestina, que entre d'altres consideracions us ha fet merèixer

«El problema no és Mariscal sinó el COOB».

el nom de «gaddafitos» que us atorga algun comentarista polític, ¿quin sentit té, quin objectiu?

—Hi ha una cosa molt clara i és que nosaltres, a nivell internacional, com a Crida, tenim dos eixos molt clars, estratègics. Un és Europa, l'eix continental, que entenem que defineix la nostra història i el nostre projecte polític, i l'altre és la Mediterrània, que ens porta a revifar en aquest país la sensibilitat i la consciència mediterrània pel que fa a temes socials, culturals, polítics,

etc. I és des dels països àrabs des d'on s'està contestant amb més intensitat, en aquest moment, el neocolonialisme i les activitats de l'imperi. No podem girar-nos d'esquena a això.

Països com Aràbia Saudita juguen el paper d'equilibri en la zona, però altres com Algèria, Palestina o, amb certs matisos, Líbia, estan fent la contestata a l'imperialisme. I un país com el nostre, en procés d'emancipació, cal que estratègicament se situï en el context de la Mediterrània, establint algun lligam positiu amb aquests referents. D'altra banda, hi ha la voluntat per part de la Crida de no mantenir el nacionalisme com un fet que s'explica per si sol amb les quatre fronteres teòriques que van de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, sinó que és obligadament solidari amb aquests processos d'alliberament social i nacional, i de la mateixa manera que hem anat a denunciar el règim d'apartheid a Sud-àfrica, o que hem fet campanyes d'ajut a la revolució de Nicaragua, amb tots els matisos i les crítiques pel que fa al tractament als indis misquitos, obligatòria-

ment hem de donar suport a les reivindicacions del poble palestí, mal que pesi a sectors d'aquest país que per una deformació mal entesa de la història entenen que Israel és el paradigma del bé i l'exemple a seguir. Israel, en aquest moment, és el paradigma del mal, i de l'exemple a no seguir. Nosaltres, com a Crida i com a moviment que lluita per l'alliberament nacional, per vocació solidària internacionalista, hem d'estar al costat de tots els pobles que lluiten pel seu alliberament nacional.